

”GUDS ORD BÄR ICKE BOJOR” 2 Tim. 2:9

NORDISK ÖSTMISSION

NR 1

MARS 2012

ÅRG 49

Studenter vid seminariet i Usatovo utanför Odessa. Hit har det flyttat från Kamenka. Dr Threinen från Kanada är den äldre mannen i vit skjorta och Oleg Sjevtjenko är mannen i skägg. Läs mer inne i tidningen!

Betraktelse:

Se, vi går upp till Jerusalem.

I den gamla kära psalmen finns det med, det viktiga ordet se. (sv. ps 135) Det finns i den grekiska texten. (t.ex. Luk. 18:31) men syns inte riktigt i vår vanliga översättning. Se, det ord som säger att nu händer något du måste se, vara uppmärksam på. Nu kommer det du inte får missa. Det du inte kunde räkna ut själv. Nu ställs du inför själva evangeliet! Det som Johannes redan ser i trons ljus när han pekar på Jesus och säger: ”Se Guds Lamm som tar bort världens synd”. (Joh. 1:29; där står också se i den grekiska texten). Nu hänger det på att du ser detta som hänt i Jerusalem. Inte ser på dig själv och dina synder. Inte ser på din eventuella präktighet utan på Jesus. Den korsfäste och uppståndne. Nu går vägen upp till Jerusalem igen. Tacka för att du får gå med! Att du får vara med om ännu en Fastetid; den tid när Jesu offerande och frälsande kärlek på ett alldeles särskilt sätt står i centrum.

Du får gå med: ”Se, vi går upp till Jerusalem.” Så säger Jesus till sina lärjungar. Han vill ha dig med, så att du får syn på det han gjort, och så att du ser att han gjorde det för dig. Det är stort att få gå med! Att vara bland alla dem som tiderna igenom gått in i Fastetiden för att komma djupare in i trons hemlighet. I detta vi finns alla

slags människor. Alla generationer. I detta vi finns också engagemanget för dem som suttit trångt och hindrats i att leva ut sin tro genom politiska regimer eller, som nu i Västvärlden, genom en enorm sekularisering där de flesta glömt evangeliet. Dock gäller också nu: Alla måste få chansen att se – Se världens Frälsare! Han som inte flydde undan utan rakryggad gick till Jerusalem för att Guds plan skulle gå i uppfyllelse.

Det är i detta vi som vi också känner igen vår egen synd och brist. Lärjungarna var skräckslagna istället för entusiastiska när de gick jämte Jesus på vägen. Lärjungarna käbblade om vem av dem som var störst, istället för att se Jesus storhet. Självupptagenheten och inkröktheten finns där mitt på vägen, uppenbar för alla. På vägen till Jerusalem ser vi att han måste gå! Det fanns inget annat sätt att befria. Det var våra synder han bar! När Jesus börjar undervisa lärjungarna om det som kommer att hända använder han ordet måste (Mark. 8:31). Han måste lida och dö för att befria och frälsa. Vi kunde det inte själva. Vi satt fast utan möjlighet att befria oss. Fastetiden vill hjälpa oss att se detta. Det finns ett djupt allvar på vägen till Jerusalem. Det ska vi ta till oss och låta denna tid vara en

tid av bot och bön. Inga självgjorda frälsningsvägar duger. Och ur insikten att jag inte kan själv, och måste sluta försöka växer glädjen över att *han gick*. Att han *kunde*.

Se, vi går upp till Jerusalem i heliga fastetider

Att skåda hur Jesus Krist, Guds Son, i syndares ställe lider.

Anders Reinholdsson

Ordförandens spalt

Jag har fått en hälsning från biskop Sabutis i Litauen. Han berättar kortfattat om den verksamhet i den Litauiska lutherska kyrkan som vi är med och stöder. I Litauen tjänstgör pastor Juozas Miseikis i en till ytan mycket stor församling i norra Litauen. Han har under 2011 kunnat resa runt i sin vidsträckta församling tack vare pengarna från Nordisk Östmission.

Större delen av Nordisk Östmissions stöd till Litauen har gått vidare till den missionsverksamhet, som kyrkan har i Vitryssland. Pastor Ricardas Doksas, som är ansvarig för denna mission, har under 2011 kunnat utöka sin verksamhet. Det har under många år förekommit stridigheter i församlingen i Vitebsk men under året har de stridande parterna slutit fred. I församlingen håller man nu gudstjänst varje söndag och en ny pastor har installerats. En söndags-

skola har också kunnat öppnas. Pastor Doksas tjänstgör själv i Polotsks församling i Vitryssland med gudstjänster och bibelstudier. I och med att man har regelbundna gudstjänster har församlingen kunnat inleda förhandlingar med myndigheterna om att få tillbaka den egendom som tidigare har tagits ifrån församlingen.

Jag vill tacka er som hört av er med synpunkter på vår tidning efter den förfrågan jag framförde i förra numret. Ni är med om att göra en bättre tidning. Och till er som ännu inte har hört av er: Det är inte för sent. Vi vill även framöver ha dialog med våra läsare och få reda på vad ni tycker behöver förbättras i tidningen!

Så hoppas jag att jag kommer att få träffa många av er vid vårt årsmöte 11 mars i Solberga församling! Se annons på annat ställe i detta nummer.

Martin Wihlborg

Den stora flytten av den lilla orgeln

Walter har blivit ombedd att skriva några rader om den orgelflytt som genomfördes till Liepupe kyrka i Lettland i somras. Ni som brukar läsa denna tidskrift kunde i nr 3, 2011 se ett par bilder från denna flytt.

Förberedelser

Tänkte börja denna beskrivning några år tillbaka i tiden. Under våren 2009 blev jag, Walter Berggren, kontaktad av Bengt Westholm och Anders Eliasson. De undrade om jag ville åta mig att plocka ner och ev. flytta en mindre kyrkorgel ståendes i S:t Pauli kyrka i Göteborg. Kyrkan skulle genomgå en inre renovering och man ville att orgeln skulle avlägsnas innan denna kom igång.

Jag ringde omedelbart upp Magnus Bogren som genast ”var med på noterna”. Magnus och jag har tidigare flyttat orglar tillsammans, och nu var det alltså dags igen. I början av maj 2009 träffades vi i S:t Pauli och satte igång. Eftersom det inte var helt klart var orgeln skulle – det talades om att ev. köra den till någon församling i Ukraina – var det tänkt att orgeln skulle lagras en kortare tid i väntan på beslut.

Flera olyckliga omständigheter gjorde att det drog ut på tiden. Som genom ett Guds ingripande visade det sig att firman som fick i uppgift att lagra orgeln hade stor erfarenhet av just kyrkorglar, och då man insåg att orgeln skulle förbli liggande packade man om pipor och andra känsliga delar. Alltihop stuvades därefter in i

en stor trälåda på ett mycket professionellt sätt.

Äntligen en mottagare

Vid slutet av år 2010 fick jag veta att man beslutat att orgeln skulle till Liepupe kyrka i Lettland. Man undrade om vi kunde åta oss att flytta den och montera upp den? Naturligtvis kunde vi det! Vi diskuterade lämplig tidpunkt, och Magnus åtog sig att försöka ordna transporten. Han fick kontakt med en man vid namn Rolf Beronius som tidigare kört ett antal hjälpsändningar till Lettland. Rolf i sin tur hade kontakt med VOLVO-lastvagnar och fick löfte om att låna en av deras demonstrationslastbilar.

Sommarjobb för kyrkomusiker

Nu är vi framme vid sommaren 2011. Vårterminen med ordinarie jobb avslutad (både Magnus och jag arbetar som organister), och inte minst viktigt: kylan och fukten förhoppningsvis ute ur uppvärmda lettiska kyrkor! Söndagen den 24 juli var det dags. På förmiddagen strålade Magnus och jag samman i Jönköping för gemensam vidare färd i min bil. Rolf hade redan några dagar tidigare ordnat med lastning av lastbilen, och var

NORDISK ÖSTMISSION

nu också på väg. Tanken var att vi alla skulle åka med samma färja från Stockholm. Vid Rasta Nyköpingsbro möttes vi allihop: jag och Magnus träffade då för första gången Rolf och hans vän och medhjälpare Torbjörn Wachenfeldt. Härifrån åkte vi tillsammans, jag körde först och såg till att ha lastbilen i backspegelns synfält hela vägen fram till Värtahamnen i Stockholm. Under en god middag på färjan mot Riga bekantade vi oss med varandra, och pratade lite om morgondagen – bl.a. om att hitta till Liepupe kyrka. Detta var verkligen tur, ty följande morgon visade det sig att personbilar och lastbilar slussades åt olika håll ut från Riga-terminalen. Trots att vi såg lastbilen bortom staket och parkeringsplatser lyckades vi inte få ”häng” på den i den hetsiga

storstadstrafiken. Vi trodde ett tag att så var fallet, men det visade sig vara en annan lastbil vi följt... Vi bestämde oss för att ta oss vidare på egen hand, och hoppades att Rolf och Torbjörn tänkte likadant.

Den stora utfarten från Riga går öst-erut, och ska man vidare norrut så svänger vägen av några kilometer utanför centrum. Magnus och jag kom istället norrut, ni vet: storstad, hetsig trafik, trafikljus, otydlig skyltning, svårtolkade filer... Vi valde då att med kartans hjälp ta oss ut ur Riga via de norra förorterna, och sedan via mindre landsvägar leta oss ut på kustvägen E67, eller A1 som den också heter. (Detta gick så smidigt att jag valde samma väg tillbaka några dagar senare.) Via mobiltelefon ”pratade vi ihop oss” med Rolf och Tor-

Bilen med orgeln är äntligen framme. Foto: Walter Berggren

björn och vi återsåg varandra på en bensinstation utefter vägen.

Framme vid kyrkan

Så småningom kom vi fram till Liepupe kyrka. Den låg bara en kort bit ifrån landsvägen och var väl synlig. Efter att ha väntat en stund dök det upp en del folk, och så småningom också en lastbil med en liten hydraulisk kran bakom hytten. En kran med vars hjälp man lastade ur ”vår” lastbil. Först själva orgelhuset och sedan den stora trälådan med orgelns innehåll i form av pipor, luckor, stag, skruvar m.m. Som tidigare beskrivits var allt mycket elegant förpackat av firman som under några års tid lagrat orgeln. Till följd av detta var alla orgeldelarna i mycket gott skick. Ingenting trasigt, stukat eller tillbucklat, och ingenting fattades!

När grejerna var avlastade skulle de in i kyrkan. Vi hade tidigare under dagen enats om att försöka få upp orgeln på läktaren, och där montera upp den på norra sidan. Liepupe kyrka är försedd med en stor läktare som går

utefter såväl norra, västra som södra sidan. Problemet var hur vi skulle få upp orgeln på läktaren? Först bära in den i kyrkan och sedan på något sätt lyfta upp den – skjuta upp den på resta stegar? Skulle detta gå utan att förstöra läktarskranket? Eller skulle detta gå att montera ner? Skulle vi på något sätt försöka dela, såga isär, orgelhuset för att få det mer hanterbart? Skulle det hjälpa? Till slut, efter en hel del dividerande och inte minst noggrant mätande beslöts att spela upp/vinscha upp orgeln i vapenhuset, och försöka ta in orgeln från trappavsatsen via läktardörren in på läktaren – alltså den ”naturliga” vägen. Visserligen fanns det inga marginaler, det handlade inte ens om millimetrar, men varför inte göra ett försök...!? Ovanför trappan, alltså uppe i tornet, ordnades raskt en liten ställning som ett spel fästes i. Rep och remmar slogs runt orgelhuset och fästes i den nedhängande kedjan. Orgeln hissades upp och placerades på den lilla trappavsatsen utanför dörren in till läktaren. Jag förstår fortfarande inte

Det går att hissa orglar också...

Foto:

Walter Berggren

NORDISK ÖSTMISSION

hur, men plötsligt befann sig orgelhuset inne på läktaren!

Själva ihopmonteringen av orgelns alla delar: pipor, stag, sidoluckor, de främre öppningsbara luckorna ("svällarluckorna"), den bakre luftlådan som de allra största baspiporna var placerade på, mm gick alldeles smärtfritt och överraskande fort. Det enda som krånglade var det elektriska, att få igång själva luftfläkten. Den lokale elektrikern jobbade frenetiskt, kopplade om sladdarna och försökte igen. Kyrkorådets ordförande, Juris Stagis, gick igenom pärmar med betalda räkningar, och jovisst, man betalade för leverans av trefas växelström. Elektrikern tog hem fläkten/motorn till sin verkstad och konstaterade att den fungerade utan problem. Dags att syna kyrkans

elsystem! Det visade sig att det visst fanns trefasström i kopplingsplinten utanför kyrkan, men sen... När detta uppdagats så hade vi snart rätt ström på läktaren. Och med rätt ström gick fläkten som den skulle. Och när vi väl fått lufttryck var det dags att kontrollera att orgelpiporna lät ungefär som de skulle, att det inte fanns något läckage och att inget hakade upp sig. Därmed var vårt uppdrag egentligen slutfört.

Att göra en finstämning skulle i detta läge vara alldeles meningslöst. Orgeln måste först "sätta sig", anpassa sig till rådande luftfuktighet och temperatur. Efter några månader är det dags för en eventuell efterjustering av mekaniken och finstämning av alla piporna - men detta är ett jobb för en professionell orgelbyggare.

Orgeln är uppsatt, och nu kan man spela! Foto: Walter Berggren

Spontan konsert

Magnus och jag, men framför allt den lokale organisten genomförde därefter en mycket spontan och improviserad liten orgelkonsert för en uppenbart mycket nöjd kyrkorådsordförande.

Torsdag kväll var det dags för mig att ta färjan tillbaka till Stockholm. Jag åkte ensam hemåt, och Magnus for längre in i Lettland för att besöka Hans Jönsson (präst som jag förutsätter är bekant för denna tidskrifts läsare). Hans och Magnus ämnade efterföljande söndag närvara i festhögmässan i Rigas domkyrka, då denna katedrals 800-årsjubileum firades.

Minnesvärda människor

Min tanke med dessa rader har varit att beskriva själva jobbet med orgelflytten, och jag har därför valt att förbigå en hel del saker, händelser och personer. Vill slutligen ändå helt kort och antydningvis räkna upp något av det som etsat sig fast i min-

net: De duktiga människorna som lastade ur lastbilen och som såg till att orgelhuset kom upp på läktaren. Kyrkorådsordförande Juris Stagis som härbärgerade oss alla i sin privata bostad, och hans fru som försåg oss med god mat. Kvällsdoppen i havet vid solnedgångstid. Kyrkoherden på platsen, den från Sverige utflyttade Magnus Olsson. Bussen fylld med besökande från Fryele församling och från Markaryds församling. Besöket vid den medeltida borgen ”Turaida”. Det häftiga och nästan ogenomträngliga skyfallet vid min återfärd till Riga, som fick mig att stanna vid sidan av vägen i nära 15 minuter. Samma skyfall som skapade stora vattenpölar på Rigas gator, vattenpölar som tvingade oss bilister att kryssa hit och dit över vägbanan som om vi vore kraftigt berusade. Och slutligen tacksamheten över att allt fungerat så väl och gått så bra!

Walter Berggren

Liepupe kyrka, en av Magnus Olssons två kyrkor (den andra är Limbaži, se nedan), där Magnus Bogren var med och satte upp orgeln.

Foto: Walter Berggren.

Bettiskt kyrkoliv

Vi har vinter och temperaturen ute kryper ned till runt minus femton grader. Församlingen i Limbaži har flyttat in i församlingshemmet som ligger vid det gamla torget, ett femtiotal meter från kyrkan. Anledningen till att gudstjänsterna nu firas där, är att det är för kallt inne i den gamla kyrkan som byggdes under den svenska tiden i Lettland (1621-1710).

I skrivande stund är vi inne i slutet av januari och vinterns aktiviteter är i full gång. Församlingen hade dop och konfirmation på juldagen och en ny konfirmandgrupp har startat i samband med att den sjunde alfakursen började. Den kommer att konfirmeras till Pingst.

I den lettiska lutherska kyrkan har vi två sätt att räkna våra medlemmar. Vid dopet tas man upp som kyrkotillhörig, man blir medlem i kyrkan, men först i och med konfirmationen blir man församlingsmedlem. Det är också då man får ta emot nattvarden för första gången.

För att sedan vara kvar som medlem måste man delta i nattvardsfirandet minst en gång om året, samt betala en kyrkoavgift. Det kanske inte verkar ha stor betydelse, vilken grupp man tillhör, men ser vi till församlingens uppbyggnad och dess liv så består den av aktivt troende som vill tjäna Herren. Därför har vi också som krav på föräldrar och gudföräld-

rar (faddrar) att de skall vara aktiva församlingsmedlemmar för att kunna få sina barn döpta i församlingen.

För oss i Limbaži är det just nu, av en annan anledning, aktuellt i vilken grupp man tillhör. Det är bara de aktiva församlingsmedlemmarna som har rösträtt i kyrkorådsvalet som vi skall ha i februari. Processen att förbereda inför valet är bra. För oss började det med att vi vid förra årets församlingsmöte (årsmöte) beslutade om nästa kyrkoråds mandatperiod och hur många delegater som skall vara med. Därefter tillsattes en valkommitté, vilken består av församlingsprästen tillsammans med två församlingsmedlemmar. Vår uppgift har varit att få fram och pröva kandidater. För att kunna nomineras måste man vara aktiv medlem med ett gott omdöme i församlingen. Valet kommer sedan att ske i samband med årsmötet i år.

Att till exempel bli vald till kyrkorådets ordförande innebär att man blivit anförtrord en mycket ansvarsfull tjänst. Till vardags leder ordföranden församlingens administrativa arbete, medan prästen leder undervisningen och gudstjänsterna. Målet är att tillsammans bygga upp och stärka församlingen och verka för evangeliets spridning i samhället. Utöver tjänsten i församlingen så har kyrkorådsordförande rösträtt i kyrkans synod (kyrkomöte), vilken hålls vart tredje år.

Vilka tjänster har vi då vid sidan av prästen och kyrkorådet? Här skulle jag kunna nämna en hel lista med människor som i det "tysta" tjänar Kristus med sin kärlek till Honom och till sina medmänniskor. Jag vill ändå bara lyfta fram en grupp i församlingen som är outhärlig. Det är diakonigruppen.

Den lutherska kyrkan i Lettland har inget diakonat, d.v.s. vi har inga vigda diakoner. Däremot har församlingarna till uppgift att nå ut till ensamma och sjuka – att göra hembesök och ta hand om de fattiga. I vår församling sker detta delvis genom diakonigruppen. Den består av frivilliga församlingsmedlemmar som regelbundet besöker äldre församlingsmedlemmar i deras hem. Tre gånger per år har de med sig gåvor från församlingen, vid jul, påsk och till Tacksägelsedagen. Dessa gåvor kommer från andra medlemmar. Vid jul är det oftast barnen som "tillverkar" presenter till de äldre. Nu i julas tillverkade de blommor av olika slags konfekt – det blev en omtyckt gåva. Diakonigruppen är något av prästens hjälpredda. Det är oftast först genom dem som jag får reda på att någon är sjuk eller önskar få hembesök.

När det gäller de fattiga i församlingen och i samhället i stort, har vi märkt en ökning de senaste åren. Behoven att få hjälp både materiellt och själsligt har ökat i och med arbetslösheten. Vi i församlingen försöker hjälpa i den mån vi kan. Det kan röra sig om att vara medmänniska, och just

enbart lyssna till en annan människas problem. Ibland har vi kunnat hjälpa till med att finna ny bostad, få kläder och mat. Hjälpsändningar från bl.a. Sverige är en viktig del i vår hjälp till de fattiga.

För att ta ett exempel, finns här en familj där föräldrarna är arbetslösa och inte kan ta hand om sitt barn. Detta bor nu hos sina morföräldrar. Dessa lever i sin tur på pensionen som morfar får. Den är minimal! I svenska kronor sett rör det sig om 2000 kr i månaden. Mormor är arbetslös och barnbarnet går i skolan. Att leva i Lettland är något billigare än i Sverige – den stora skillnaden är att hyran här är lägre. När det gäller skolbarnen betalar man för skolmaten och till en viss del för läromaterialet. Församlingen har kunnat hjälpa denna familj materiellt – d.v.s. ge kläder och skor mm. Det är just för barn och ungdomar som detta behov är allra störst. Jag vill rikta ett stort TACK! till alla som i kärlek stödjer missionen och medmänniskors behov av hjälp.

När vi blickar framåt i tiden är församlingen något blygsam med vad vi planerar. Det kan ha att göra med det förestående kyrkorådsvalet. Det som vi ändå har planerat är att varje månad, utöver församlingens bibelstudium, kalla föreläsare som tar upp olika aktuella teman.

Magnus Olsson

Kh. i Limbaži och Liepupes församlingar

En STOR välsignelse för en LITEN kyrka

Historia...

Vår Gud är verkligen så underbar och har så många möjligheter att visa sin kärlek. Vår bibelskola (bibelseminarium) är sannerligen ett tecken på Hans kärlek!

Redan från början var det mycket viktigt att i våra församlingar få bra utbildade och för tjänst väl förberedda pastorer och missionärer. Men hur skulle man kunna åstadkomma detta, eftersom vi i begynnelsen bara var en liten grupp kristna? Många, som sett våra tre församlingar i Odessa, Nikolajev (Mykolajiv) och Jalta på Krim, trodde inte att vi hade någon framtid. Men Gud, som var av en annan uppfattning, hade en plan för vår kyrka.

Vår ende orderade pastor var Viktor Gräfenstein, tidigare superintendent i DELKU (Tyska evangelisk-lutherska kyrkan i Ukraina), försökte att ordna flera brödraseminarier för att förbereda bröder ur församlingarna till predikoämbetet. Under denna svåra tid kom en förfrågan från LCC (Lutheran Church Canada) i Canada om den kunde hjälpa till på något sätt. Vi frågade om de kunde hjälpa oss med utbildning av pastorer. Som följd av detta kunde vi sommaren 1998, med Guds välsignelse, öppna ett seminarium med 12 studenter i Kamenka, en gammal tysk by 40 km utanför Odessa. Sedan öppnandet av

seminariet har vi kunnat utexaminera 17 bröder från Ukraina och Kazakstan. Alla studenter blir inte automatiskt pastorer, men vi ber att vår kära Gud skall kalla många, och låta dem bli utbildade till tjänst i Hans kyrka.

Vem kunde tro att Gud genom vår lilla kyrka skulle låta så mycken välsignelse komma inte endast till Ukraina, utan även till andra länder!

Med Guds hjälp kunde vårt seminarium börja att i augusti 2010 förbereda sju studenter från Ukraina och en från Moldavien till kommande tjänst i kyrkan.

Detta hus har byggts för seminariet, nära Odessa. Det används året om.

Sedan 1998 har vi fått grunda flera församlingar, och predika evangelium på många platser. Vi kan med glädje visa på att, förutom Viktor Gräfenstein, har alla våra pastorer och vår kyrkas missionärer fått sin utbildning vid vår bibelskola. Vi

tackar Gud för det stöd vi får från vår systerkyrka i Kanada samt böner och gåvor från många kristna i hela världen!

Undervisning, lärare och dagsprogram...

Studenterna genomför ett 3-årigt program under vilket de får lära sig mycket: Kyrko- och dogmhistoria tillsammans med Bibeln, hur man läser riktigt och interpreterar (tolkar) den, samt kyrkans lära i gången och nuvarande tid. Det undervisas också i praktisk teologi t.ex. hur man förbereder en predikan, gestaltar undervisning och firar olika slags gudstjänster. Under studietiden har studenterna även många möjligheter att predika och hjälpa till i församlingarna med ungdomsarbetet.

Efter fullbordat studium får varje student ytterligare under en tid tjäna som *vikar* (pastorsadjunkt) i en församling tillsammans med en pastor. Då får han möjlighet att pröva och praktisera det han lärt sig. Tillsammans med pastorn får han tid att komma in i tjänsten, för att med detta stöd kunna betjäna församlingen. Dagen i seminariet börjar med frukost kl. 8 och därefter morgonbön och andakt, ledd av en student eller en lärare. Efter bönen blir det fyra lektioner om 45 minuter. Efter middagen och en kort vilopaus fortsätter studierna med fyra lektioner till. Varje dag slutas med bön och välsignelseord av en lärare. Efter undervisningen har studenterna hemuppgifter att utföra.

Mycket ofta samlas studenterna i mensa (matsalen) för en kopp te och diskussion i olika frågor och teman.

Undervisningen (skolåret) börjar i september och pågår till början av juni. Studenterna bor i seminariets övervåning och delar rum två och två. Därigenom får de möjlighet både att lära känna varandra och att stödja varandra i studierna.

Nästan alla lärarna kommer från Kanada, undervisar i två ämnen under sex veckor eller ett ämne under tre veckor. Vi gläder oss mycket att en lärare avslutade sin utbildning i vårt seminarium 2001. Med Guds hjälp borde vi bli något mer självständiga!

Studenterna

Slutligen har jag bitt några studenter att själva berätta om sig själva:

Förväntansfulla studenter

Alexander Kostjuk är den yngste i seminariet och föddes i en liten by. Omedelbart efter studentexamen kom han till seminariet för att börja studera. Alexander berättar: "Här har jag lärt hur man skall predika och dessutom har jag lärt mig mycket om andra religioner och kyrkor. När jag

NORDISK ÖSTMISSION

har fullbordat studiet vill jag gärna förkunna evangeliet i någon av våra församlingar. Jag ger och frågar efter Guds välsignelse i varje fråga.”

Valera Verba: ”Tidigare arbetade jag i ett kontor, och hade aldrig tänkt mig att jag skulle få möjlighet att studera på ett seminarium. Det är så underbart att få ägna mitt liv åt Guds Ord! Det är verkligen en stor förändring i mitt liv, dock vet jag att det är med Guds hjälp. Här har jag fått lära grunderna i den kristna tron och blivit stärkt i tron och Guds kallelse. Jag är tacksam för alla lärare som kommer till oss och delger oss nya kunskaper. Efter studierna vill jag tjäna som missionär i vår kyrka och med Guds hjälp öppna nya kyrkor och församlingar. Jag vet ännu inte vad den gode Guden har i beredskap för mig, men min hängivelse och dröm är att hundra procentigt lyssna till och tjäna Honom.”

Sergej Bevts: ”Mitt namn är Sergej

och redan från barndomen har jag hört om Jesus. Längre har jag tänkt på ett studium vid seminariet, men ständigt jagat bort dessa tankar. Gud har länge arbetat på mitt hjärta och tillåtit mig att studera. Jag är verkligen Gud tacksam för så mycket välsignelse som jag fått uppleva här. Jag har lagt märke till hur Gud har stärkt mig i tron och givit klarsyn i många svåra frågor. Man lär sig vad det innebär att vara Guds tjänare och hur man med Hans hjälp kan stödja församlingen. Efter studierna vill jag tjäna Gud och Hans barn som pastor i vår kyrka.”

Ja, seminariet är verkligen Guds stora välsignelse i vår lilla kyrka i Ukraina. Vi tackar också för ert stöd och för era böner för vår biskop Viktor Gräfenstein. Vi ber också om fortsatt bön för vårt seminarium och studenterna!

Oleg Sjevtjenko

Pastor i Odessa, Ukraina

övers **BW**

Inifrån seminariet.

Stiftelsen Tabita

I Södra Ukraina finns stiftelsen Tabita för kristen humanitär eller diakonal verksamhet. Där nere används ordet fond för det vi kallar stiftelse. De som är verksamma i denna stiftelse hör hemma i en av de lutherska församlingarna, och det är *Viktor Gräfenstein* som berättar om det i ett brev. NÖ har lämnat stöd till denna stiftelse under åtskilliga år, men under den senaste tiden har verksamheten tydligen varit vilande. Nu har man kommit igång igen, och då vill vi nämna något för våra läsare om det som Viktor skriver. Innehållet i transporten från Sverige har blivit tillgängligt sedan myndigheterna gett sitt tillstånd.

Man har börjat arbetet bland rörelsehindrade människor. Det är ett arbete man måste ta på allvar, och man hoppas att Herren skall välsigna det. Man fördelar inte bara rullstolar,

utan försöker också besöka människor regelbundet. F.n. är det en ringa början, men man har nått upp till 10 personer. Det är två bröder i församlingen som sysslar med detta. Sergej är fortfarande ledare för stiftelsen, men den egentliga ledningen har övertagits av Vladik. Han är en flitig och ansvarsfull man.

Viktor tackar också för det stöd NÖ lämnat till ungdomsarbetet i Savranj. Man försörjer dessa ungdomar inte bara till kroppen, utan också med andlig spis genom pastor Oleg Sjev-tjenko två gånger i månaden.

I Mykolajiv-trakten har man stor nytta av församlingens minibuss. Arbetet på fängelset går framåt och man har också börjat missionsarbete i en näraliggande by. Omkring 15 människor brukar komma på gudstjänst.

A.E

Från Barnens Ambassad

Ur deras rundbrev klipper vi:

Barnombudsmannen Jurij Pavlenko med assistent Ljudmila Volonets besökte Vännernas hus.

---"i morgon kommer vi att hämta barnen och stänga Vännernas hus", meddelade barnavårdschefen skolans rektor. "Ni behöver inte ha någon plats för dem i skolan." Rektorn var bestört. Så kom då dagen i augusti,

då de skulle göra slag i saken. Bussen skulle hämta barnen på förmiddagen och ta dem till intagningshem. Från media var det två TV-kanaler, samt en stor dagstidning, representanter från olika internationella organisationer, jurister, samt specialister på FN:s barnkonvention gällande barnens rättigheter. Barnen påmindes

om sina rättigheter. Ingen hade rätt att ta dem mot deras vilja och använda fysiskt våld. Olga frågade om hon fick sparka dem i så fall? Hmm ... --- Telefonen ringer och man meddelar att bussen kommer först på eftermiddagen på grund av tekniska problem. Väntan, väntan, alla är förberedda att strida med näbbar och klor. En journalist kommer springande och ber att Mirjam skall ha sin mobil på. Några minuter senare ringer en man som heter Jurij Pavlenko. Han har nyligen tillsatts av presidenten, som barnombudsman för barnens rättigheter i Ukraina. Denna post är Guds gåva, den har tidigare inte funnits i landet. Med ett enda samtal stoppade Jurij Pavlenko det hela. Han sa till barnen: "Ni behöver inte vara rädda, ingen kommer att ta er härifrån, ni står nu

under presidentens beskydd." Barnen står förstås under Guds beskydd. Pavlenko och presidenten har fått vara instrument i detta. Herren gjorde många fler mirakel och det finns mycket att berätta om denna provotid, men det får kanske bli i en bok så småningom. Titeln skulle kunna vara **"Från kris till Kristus"** skriven av Boas Adolphi

Tillägg:

I utvecklingen till att bli ett familjehem har vi fått tillökning den 15 januari 2012. Det är den ortodoxe prästen Sergej, med sin fru Natasja och barnen Sofia, Anja samt sonen Sergej som kommer att flytta in. Vi har känt dessa vänner en lång tid, och för oss och för barnen är det en välkommen tillökning.

Boas Adolphi

Missionsdag 11 mars i Solberga med Nordisk Östmission

Högmässogudstjänst i kyrkan 12:00, Anders Hjalmarsson

Samkväm i församlingshemmet

Föredrag av Alexander Gross,
som berättar om sin verksamhet i Ukraina.

Efter föredraget håller Nordisk Östmission årsmöte
dit alla är välkomna.

Avslutningsandakt

Välkomna!

Styrelsen

Larisa Orzajeva är med och översätter bibeln

Larisa besökte i Sverige i november 2011 i samband med en finsk-ugrisk konferens i Stockholm. Hennes berättelse lyder:

Marierna är ett hedniskt folk som tillber sina många gudar och offerar till dem i heliga lundar. Bland alla finsk-ugriska folk som finns i Ryssland är hedendomen som starkast just bland marierna, även om de formellt räknas som ortodox kristna. Under Sovjetunionens tid fick man inte utöva sin religion och tala sitt språk. Idag är det annorlunda, folk vågar tala sitt modersmål och är stolta över sin religion. Hedendom är en av de officiella religionerna i delrepubliken Marij El, förutom kristendom och islam. Marierna anser att den hjälper dem att bevara sin särart och identitet. De firar helger och anordnar pilgrimsvandringar till offerlundarna där man tillber och offerar mat till avgudarna. De tar även barnen med sig. Man offerar mat och djur, allt från ett får till en ox eller häst. Men det finns en mörk och destruktiv baksida. Själv-mordsfrekvensen är hög och de onda makterna skapar många problem för människor.

Larisa kunde bara mari innan hon började skolan där undervisningen var på ryska. Det är så för de flesta marier. Språket är levande och starkt

Ivan och Larisa

och används i tidningar, böcker, radio och TV.

Larisas mamma var kristen och därför var hon utstött i byn. Till och med hennes man, Larisas far, tog avstånd från henne – hon var betraktad som en förrädare som trodde på en rysk gud. I vuxen ålder mötte Larisa missionärer från Ukraina och blev kristen. Hennes man är också kristen och ville samla kristna marier, som var utspridda i olika ryska kyrkor, på gudstjänster på marispråket. Men det finns motstånd från ryssarna som fortfarande ser med misstänksamhet på marier. Idag finns det ingen mari-kyrka, men delar av Bibeln finns på marispråket och även en del kristen musik.

Det är viktigt att Bibeln blir översatt till mari. De flesta marier tror fortfarande att Jesus är en rysk gud och tar därför avstånd från kristendomen.

Information om projektet:

Hela NT är redan tryckt. När det gäller GT har vi bara första utkastet av 1-5 Moseböckerna, Rut, 1 Sam., Ester, Höga visan, Jona och Psaltaren. Larisa har korrigerat språket (och även gjort exegetiska ändringar/förslag för textgranskaren Tiina). När Tiina har granskat texterna kommer Larisa att testa översättningen med människor i samhället och införa nödvändiga ändringar. Till slut kommer Larisa att gå igenom ändringar med översättaren. På så sätt kommer Larisa att ha praktiserat bibelöversättning.

Alltså återstår många GT:s texter att översätta. Vi har två översättare, men båda är över 70 år och vi vet inte hur länge de orkar. Nu när Larisa är inne i översättningsprocessen skulle även hon kunna översätta. Och hon är intresserad av det.

Hela GT respektive Bibeln skall översättas.

Översättningsgruppens sammansättning:

Översättare (2 män + Larisa)

Textgranskare (som känner marispråket samt grekiska/hebreiska, Tiina)

Redaktör (lingvist som granskar grammatik)

Testare (som samlar feedback; i Marifallet textgranskare Tiina och senare Larisa)

Språklig stilist (Mari-författare/poet)

Konsult (hittills UBS [internationella bibelsällskapet] men vi vet inte i fortsättningen)

Marij El är en delrepublik som ligger ca 80 mil öster om Moskva, längs med floden Volga och dess biflod Vjatka. Huvudstaden heter Josjkar-Ola.

I Ryssland bor ca 600 000 marier. Drygt hälften av dem bor i delrepubliken Marij El, och utgör där 43 % av befolkningen. Förutom i Marij El finns marier även i norra Basjkirien, Tatarstan, Udmurtien och andra ställen.

Språk: två dialekter – ängsmariska och bergsmariska, varav ängsmariska är officiellt språk i delrepubliken, vid sidan om ryska.

Nya testamentet på marispråket är färdig.

Men när de får Bibeln på sitt eget språk blir det helt annorlunda, det har man redan sett. När Larisa själv läste Psaltaren på mari tänkte hon: ”Det här är ju ingen översättning. Det här måste vara originalet!”

Stort tack till Nordisk Östmission som stödjer översättningen av Bibeln till detta språk! Larisa säger:

Larisa

”Det som sägs på ryska går in i hjärnan men det som sägs på mari går in i hjärtat!”

Larisa har studerat på universitet och disputerat i marispråket. Men hon känner att forskning inte är hennes kallelse. Nu har hon under flera år gått en utbildning i bibelöversättning. Hon har deltagit i flera seminarier och kurser för bibelöversättare och arbetat med andra medlemmar i mariöversättningsgruppen: praktiserat textgranskning, testning och korrigering av texter. Vid sidan av detta går hon på Uralska bibelskolan (2 år) där hon nu har några kurser kvar. Snart är det dags för Larisa att själv börja översätta GT-texter.

Brane Kalcevic

Institutet för bibelöversättning

Gåvoredovisning

Oktober 2011

Gåvor	47 000:00
Arv	3 191:60
Summa	50 191:60

Begravningar oktober 2011:

Frans Johansson, Torsby (Älvsyssel), Anna Osbeck, Torsby, Ester Benjaminsson, Gällstad, Lennart Hansson, Hede (Sörbygden), Anna Johansson, Karl Gustav (Göteborgs stift), Lennart Davidsson, Sätilla, Sven Toremark, Arvika.

Hyllningar:

Karin Ranelöv, Göteborg, Håkan Al-

binsson, Växjö, Anette Erlandsson, Sydöstra Småland, Thorbjörn och Dagmar (bröllop).

Arv:

Karl-Erik Karlsson, Älvsborg (slutbetalning).

November 2011

Gåvor	36 105:00
Kollekter	10 521:00
Summa	46 626:00

Kollekter november 2011:

Ytterby (anslag) 2500, Solberga 903, Bro (Vikorne) 700, Brastad 1435,

NORDISK ÖSTMISSION

Fardhems pastorat 974, Frändefors 704, Kungälv's kyrkl samf 810, Öxnevalla 500, Ytterby 1330+665.

Begravningar november 2011:

Ethel Sjölin, Osby, Harriet Brax, Junis Karlsson, Grimeton/Varberg, Tom Börjesson, Resteröd, Jonas Josefsson, Kungälv, Mirjam Andersson, Herrestad (Älvsyssel), Dagmar Nilsson, Jörlanda, Rolf Viktorsson, Munkedal, Marianne Andersson, Berghem, Anders Johansson, Kinna, Knuth Lyckhage, Älvsborg.

Hyllningar november 2011:

Ingvar Staxäng, Bäve, Gunborg Johansson, Svenljunga, Margit Franck, Solberga, Hanna Brisme, Hajom/Hored, Olof Nilsson, Sydöstra Småland, Märta Johansson, Kinna.

December 2011

Gåvor 85 317:50
Kollekter 15 638:00
Summa 100.685:50

Kollekter december 2011:

Kyrkliga förbundet, Stockholm 2500, Harestad 1600, Ytterby 530, Uddevalla 600, Hovsjö, Södertälje 3760, Östra Torsås 607, Brastad (barntimarna) 1005, Brastad (gåva) 2500, Sättila+Hyssna 2412, Ytterby 624.

Begravningar december 2011:

Junis Karlsson Grimeton/Varberg, Bertil Karlsson, Svarteborg, Ulla Martinsson, Grinneröd, Gerda Gustafsson, Jan Merje, Träslöv, Gun Britt Bäckström.

Hyllningar december 2011:

Sone Bengtsson, Laholm, Gunborg Johansson, Svenljunga, Uno Larsson, Hålda.

Sykretsar fjärde kvartalet 2011:

Fotskäl 500, Lane Ryr 3000, Vrå (sista gången) 1000, Skene 1000, Brastad 6118:50, Remmene 2000.

Övriga upplysningar lämnas av kassören.

Citatet

Ur bönebrev för februari månad från Projekt Hanna och dess ledare Marli Spieker:

"Våra böner sätter Guds händer i rörelse. Därför när det gäller bön:

Ingen ocean kan hålla den tillbaka.

Ingen älv kan överväldiga den.

Ingen stormvind kan gå snabbare.

Ingen armé kan besegra den.

Ingen lag kan stoppa den.

Inget avstånd kan försvaga den.

Ingen sjukdom kan förlama den.

Ingen makt på jorden är större och effektivare än bönens makt.

(Carson)

Vårt missionsblad

Syftet med årgång 49 är det samma som alla tidigare årgångar, nämligen att informera om vår verksamhet, upplysa om vart era gåvor tar vägen, ge uppbyggelse samt ge insikter i kyrkor, folk och länder inom vad man kan kalla vårt område, kort sagt i öst. Tidningen kommer till i ett samarbete mellan redaktionsgruppen, våra skribenter och tryckeriet. Moderna elektroniska hjälpmedel i fråga om dokumenthantering, bilder och post har här gjort arbetet betydligt lättare och kanske också snabbare. Å andra sidan är det lika lätt för fel att fortplanta sig. Vi har dock en mycket noggrann korrekturläserska. Ibland blir det inte som man tänkt. Ett exem-

pel: Upplysningen om vad en bild föreställer kan komma oss tillhanda genom svårtydda kyrilliska bokstäver. Eller när bildtext bortföll vid sättningen, upplevdes det sedan inte finnas någon plats att sätta dit den igen. I sådana fall får bilderna tala för sig själva. Vi vill hålla en enkel, men gedigen stil, och kostnaden för tidningen utgör bara 10 % av våra utgifter (varav portot knappt hälften av dessa procentenheter). Tidningen och prenumerantregistret blir ledet mellan missionens styrelse och dess understödjare. Ibland får vi samtal när ni vill ge en gåva eller andra påminnelser från er, t.ex. adressändringar, och sådant är alltid värdefullt. Det blir ett ansikte bakom namnet för oss.

Anders Eliasson

Adressändringar meddelas kassören! Nordisk Östmission, Fagerliden 6, 451 93 Uddevalla

Nordisk Östmission har enligt sina stadgar målsättningen ”att verka för evangeliu spridande bland i första hand östeuropeiska men i mån av ekonomi och övriga resurser också bland asiatiska folk”. Nordisk Östmission deltar också i mån av möjlighet i ”materiell hjälpverksamhet bland ovanstående folk”.

Tidningen Nordisk Östmission utkommer med fyra nummer per år, i mars, juni, september och december.

Ordförande: Martin Wihlborg, Torsgatan 36, 431 38 Mölndal. Tel. 031-16 24 80,
e-post: martin.wihlborg@glocalnet.net

Kassör: Anders Eliasson, Fagerliden 6, 451 93 Uddevalla. Tel. 0522-64 21 86 dagtid,
Tel. 0522-66 42 00 kvällstid.

Ansvarig utgivare: Bengt Westholm, Guldringen 5, 426 52 Västra Frölunda.
Tel. 031-69 18 09

I redaktionen: Westholm, Eliasson samt Simeon Appell.

Hemsida: www.nordiskostmission.se

Vid insättning av minst 50:- på plusgiro 42 20 57-0 eller bankgiro 484-5350 får Ni vårt missionsblad 4 ggr om året.

ISSN 0345-8571

